

U diende in 2003 een asielaanvraag in bij de Nederlandse asielinstanties. U vertrok op 29 april 2004 terug naar Armenië zonder een beslissing te hebben afgewacht. U vertrok in september of oktober 2004 uit Armenië, en u keerde sindsdien niet meer terug naar Armenië. U diende in december 2004 een asielaanvraag in bij de Duitse asielinstanties. U vernam in Duitsland dat u ziek was : u had hepatitis C en levercirrose. In Duitsland gaven ze aan dat ze u niet wilden/konden behandelen. In juli 2005 vertrok u vanuit Duitsland via Luxemburg naar België.

U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 15 juli 2005. U deed afstand van uw asielaanvraag op 12 augustus 2005. U kreeg namelijk een advies om naar Frankrijk te gaan: en u diende een aanvraag in "Assurance Maladie". U werd toegelaten tot die procedure, en u werd opgenomen in een ziekenhuis. U bleef 2 à 3 maand in Frankrijk, en dan moest u in Nederland documenten gaan ophalen. U werd onderweg opgepakt in België, en u werd in een gesloten centrum geplaatst.

U diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 14 december 2005. In het kader van uw tweede asielaanvraag werd op 29 mei 2007 besloten door het commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus, en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U keerde niet terug naar Armenië.

Uw partner werd in juli/augustus 2007 naar het politiebureau opgeroepen. Uw partner werd daar gevraagd of ze ervan op de hoogte was dat haar partner sinds 1990 een moordenaar is. Uw partner werd beledigd, en er werd gevloekt.

U diende een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 11 december 2007 in het gezelschap van uw partner A.N. (O.V. 5.783.715) en in het gezelschap van uw minderjarig kind T.G.N.. Uw partner A.N. (O.V. 5.783.715) diende haar eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 11 december 2007.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u niet terug kan naar Armenië omwille van problemen waarover u reeds vertelde in het kader van uw tweede asielaanvraag, en u verwijst hiervoor uitdrukkelijk naar uw tweede asielaanvraag en u stelt dat er, behalve de documenten die u voorlegt in het kader van uw derde asielaanvraag, absoluut geen nieuwe elementen zijn in het kader van uw derde asielaanvraag (CGVS, p. 7). In het kader van uw tweede asielaanvraag werd besloten door het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus, en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u verklaarde asielmotieven. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing in het kader van uw tweede asielaanvraag is genomen, dient verwezen te worden naar deze eerdere beslissing.

U legt in het kader van uw derde asielaanvraag enkele nieuwe documenten neer, en u geeft aan dat deze documenten de enige nieuwe elementen zijn in vergelijking met uw tweede asielaanvraag, en u verwijst voor de volledige weergave van uw problemen naar uw tweede asielaanvraag (CGVS, p. 7). De door u voorgelegde documenten zijn echter niet bij machte de vastgesteld ongeloofwaardigheid te herstellen.

Zo legde u een aantal documenten die zouden moeten aantonen dat de Pinkstergemeenschap in Armenië niet geregistreerd is, dat de niet traditionele organisaties zoals de Pinkstergemeenschap (kunnen) vervolgd worden in Armenië en dat u persoonlijk ook problemen kende als lid en leider van de Pinkstergemeenschap (Een brief van de NGO Vita Virtus, een vraag van uw advocaat aan de afdeling religieuze minderheden, een document van uw advocaat die op uw verzoek dingen heeft nagevraagd, een document van het staatsregister van gerechtelijke personen, en een document van uw advocaat aan het ministerie van justitie, een conclusie van de mensenrechtenorganisatie Vita Virtus dat de Pinkstergemeenschap beschouwd worden als sekte en op elk moment vervolgd kan worden, een document van uw advocaat als antwoord op een vraag van uw vrouw, en een ander document van uw advocaat gericht aan uw vrouw, een beslissing van de rechtbank in verband met een aanhoudingsbevel omdat ze wilden dat u stopte met de pinkstergemeenschap, en een brief van de broers en zusters van de Pinkstergemeenschap dat er nog steeds mensen naar jullie komen vragen).

U verklaarde daarbij dat de Pinkstergemeenschap in Armenië nooit geregistreerd is geweest en dat leden van de Pinkstergemeenschap systematisch worden gearresteerd, opgesloten en geslagen door de politie en dat de toestand nog verslechterd is (CGVS, p. 4).

Er moet echter worden opgemerkt dat uw weergave van de situatie niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd.

Volgens deze informatie is de situatie van de Pinkstergemeenschappen zo dat er 14 geregistreerde Pinkstergemeenschappen zijn in Armenië, waarvan 4 in Jerevan.

Bovendien blijkt uit de informatie dat de situatie van de Pinkstergemeenschappen gelijkaardig is aan die van de minderheidsgodsdiensten in het algemeen, en blijkt dat ondanks het negatieve imago van de minderheidsgodsdiensten er in geen enkel rapport van internationale organisaties melding wordt gemaakt van zeer ernstige problemen, zeker niet voor geregistreerde godsdiensten (zoals de Pinkstergemeenschappen).

Deze documenten kunnen aldus de vastgesteld ongeloofwaardigheid niet herstellen.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document van de rechtbank van eerste aanleg bevat volgens uw verklaringen (CGVS, p. 4) de informatie dat u als verdachte werd gevorderd volgens artikel 244 (volgens uw verklaringen nu artikel 162) van het strafwetboek van Armenië in verband met het voeren van religieuze propaganda, waar (volgens uw verklaringen) als strafmaat gesproken wordt van 3 tot 5 jaar vrijheidsverbod of ballingschap met confiscatie van inboedel (CGVS, p. 4 en 5).

U legt enkel een kopie naar van dit document, en geen origineel, wat het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om de authenticiteit van dit document te achterhalen.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd daarentegen dat artikel 244 over vluchtmisdrijf gaat, en blijkt dat artikel 162 van de Armeense strafwet gaat over de bestraffing van mensen van religieuze organisaties die burgers oproepen om burgertaken te weigeren, en blijkt dat sprake is van een strafmaat van 200 tot 400 minimumlonen of opsluiting voor maximum 2 maand.

Concluderend kan dan ook duidelijk gesteld worden dat deze gegevens absoluut niet stroken met de informatie in het door u voorgelegde document, en met de door u afgelegde verklaringen.

Dit document kan aldus de vastgesteld ongeloofwaardigheid niet herstellen. Integendeel, het ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven nog verder.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document (een paspoort van uzelf) bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde krantenartikel bevat de informatie dat uw firma werd ontbonden, doch bevat volgens uw verklaringen geen informatie wat de reden was waarom uw firma werd ontbonden (CGVS, p. 5).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attesten bevatten de informatie dat u TBC had, en levercirrose, doch spreken zich niet uit over de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing in hoofde van A.N. luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

Alle problemen die u kende in Armenië waren verbonden met de problemen van uw echtgenoot. T.G.A. (O.V. 5.783.715), en u geeft aan geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uw partner probeerde jullie kerk een plaats te geven in Armenië. U zelf woonde vanaf 2001 in de Russische Federatie. U keerde in 2004 terug naar Armenië. Na 1 maand verlieten jullie Armenië al. U keerde terug naar de Russische Federatie, en uw partner vertrok naar Europa.

Uw partner T.G.A. (O.V. 5.783.715) diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 15 juli 2005. Uw partner deed afstand van uw asielaanvraag op 12 augustus 2005. Uw partner diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 14 december 2005. In het kader van de tweede asielaanvraag van uw partner werd op 29 mei 2007 besloten door het commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus, en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw partner keerde niet terug naar Armenië.

Uzelf keerde in april 2007 nog enkele dagen terug naar Armenië. Er kwam een persoon, Z.M., en hij stelde voor dat u zou meegaan naar het politiebureau. U had een gesprek met S.S., die u vroeg waar uw partner was, en die u vroeg of u wist dat uw partner een moordenaar was. S.S. begon u te beledigen, hij zei dat u uw partner naar Armenië moest laten terugkomen. Hij kwam steeds een sigaret op uw blouse uitdrukken. U werd niet fysisch aangevallen.

U keerde dan terug naar de Russische Federatie. In september 2007 reisde u terug naar Armenië met de bedoeling naar België te reizen. U kende dan geen problemen meer. U kwam België binnen op 09 december 2007.

Uw partner diende een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 11 december 2007. U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties in het gezelschap van uw minderjarig kind T.G.N. op 11 december 2007.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw partner T.G.A. (O.V. 5.783.715), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende (CGVS, p.04).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner T.G.A. (O.V. 5.783.715) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner T.G.A. (O.V. 5.783.715) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde onmogelijk besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een paspoort, en een geboorteakte van uw zoon) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout en een schending van de rechten van verdediging.

Verzoeker herhaalt in wezen zijn betoog dat hij als lid en leider van de "Hisunnakanner", persoonlijke problemen kent, omdat de Pinkstergemeenschap waartoe hij behoort, niet geregistreerd is in Armenië. Zijn documenten tonen volgens hem aan dat niet-traditionele religieuze organisaties kunnen vervolgd worden in Armenië. Op vele vragen om zijn organisatie te registreren kwam, volgens verzoeker geen antwoord.

Verzoeker wijst in het bijzonder op stuk 5 in de neergelegde stukken van het administratief dossier, waarin door het Armeense Ministerie van Justitie wordt meegedeeld dat er geen religieuze organisatie met de naam "Hisunnakanner" is geregistreerd, en op stuk 6, waarin de niet-gouvernementele organisatie "Vita Virtus" stelt dat onder andere "Hisunnakanner" als sekte wordt beschouwd en op elk moment kan vervolgd worden. Voormelde niet- gouvernementele organisatie stelt eveneens dat aanhangers van religieuze minderheden morele en fysieke bedreigingen ondergaan.

Verzoeker legde tevens een oproeping neer die volgens hem betrekking heeft op zijn moeilijkheden met de autoriteiten als gevolg van zijn lidmaatschap bij de "Hisunnakanner", alsook een oproeping op naam van verzoekster, waarvan de reden van oproeping vermoedelijk verzoekers activiteiten betreft. Tevens legde verzoeker een krantenartikel neer waaruit blijkt dat de firma die verzoeker had opgericht om diverse activiteiten ten bate van de "Hisunnakanner" te voeren, werd ontbonden door de autoriteiten.

Verzoeker legt ook een beslissing van 2 augustus 2007 van de rechtbank neer waarin op grond van artikel 153 van de Armeense strafwet verzoeker wordt ontboden.

Verzoeker brengt deze oproeping in verband met een arrestatie door de KGB in 1990 waarbij zijn vingerafdrukken op een wapen werden aangebracht, teneinde dit wapen als chantagemiddel te gebruiken indien hij zijn activiteiten bij de "Hisunnakanner" niet zou staken. Tot slot brengt verzoeker nog enkele getuigenissen aan van geloofsbroeders en -zusters die stellen dat hij nog steeds wordt gezocht.

Betreffende de motivering en het onderzoek van zijn aanvraag door het Commissariaat-generaal, uit verzoeker de volgende bedenkingen.

Verzoeker is het vooreerst niet eens met de Commissaris-generaal wanneer deze besluit dat "de weergave van de situatie" niet overeenstemt met de informatie waarover hij beschikt, namelijk dat er 14 geregistreerde Pinkstergemeenschappen zijn in Armenië, waarvan 4 in Jerevan.

Uit stuk 5 blijkt immers dat verzoekers gemeenschap "Hisunnakanner" niet geregistreerd werd. In samenlezing met stuk 6 opgesteld door 'Vita Virtus' kan er, volgens verzoeker niet de minste twijfel bestaan over de vermelde problemen, en het is aldus des te opmerkelijker dat het Commissariaat-generaal dit stuk doodzwijgt.

Hierbij voegt zich het feit dat de Commissaris-generaal wel degelijk de intentie had om een grondig onderzoek te voeren, wat blijkt uit het feit dat contact werd opgenomen met verantwoordelijke ambtenaren in Armenië, maar dat het CEDOCA-verslag omtrent deze contactnames duidelijk blootlegt dat de Armeense autoriteiten niet wensten enige informatie te verstrekken of medewerking te verlenen wat volgens verzoeker een aanwijzing te meer is dat er zich problemen voordoen. Immers stelt verzoeker, indien er geen problemen zouden zijn waarom werd dan niet eenvoudigweg geantwoord op de vragen?

Bovendien vindt verzoeker het niet kunnen dat hij, wanneer hij meerdere gepersonaliseerde documenten voorlegt, de Commissaris-generaal deze afdoet op zogenaamde strijdigheid met 'algemene informatie', zijnde niet recente internetartikels, zonder zijn documenten verder te onderzoeken.

Dit onderzoek is volgens verzoeker best mogelijk, aangezien de Armeense ambtenaren duidelijk lieten verstaan dat elke vraag via het Ministerie van Buitenlandse Zaken moest verlopen. Bijgevolg moest de Commissaris-generaal via deze weg een antwoord hebben pogen te verkrijgen.

Het is voor verzoeker duidelijk dat er op de vraag van de Commissaris-generaal of "het staalhard bewezen kan worden dat de Pinksterbeweging niet geregistreerd was", geen antwoord werd bekomen, terwijl het via andere wegen, in casu het Ministerie van Buitenlandse Zaken, mogelijk was deze informatie te bekomen. Verzoeker is van mening dat het niet ondernemen van een verdere poging teneinde deze informatie te bekomen, een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal.

Verzoeker vraagt concreet aan de Raad dat de Commissaris-generaal opdracht wordt gegeven om bijkomend onderzoek te voeren naar stuk 5 en 6, bijvoorbeeld door contactname met de "Vita Virtus" of met de Armeense autoriteiten via de voormelde weg, te meer daar alle documenten gedateerd en ondertekend zijn, en bijgevolg objectief en dus verifieerbaar.

Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht eveneens geschonden werd doordat verzoeker niet werd uitgenodigd voor een bijkomend gehoor, teneinde verduidelijkingen aan te brengen; hij wenst ook nog in de mogelijkheid gesteld te worden om het originele exemplaar van de beslissing van de Armeense rechtbank voor te leggen waaromtrent hij nu doende is.

Tot slot merkt verzoeker tevens op dat geen van de door hem voorgelegde documenten vals werden bevonden; enkel de inhoud wordt betwist, wat volgens verzoeker niet correct is.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat de gronden waarop verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert, reeds werden aangehaald en beoordeeld naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag.

In het kader van de tweede asielaanvraag werd vastgesteld dat:

De Pinkstergemeenschap wel degelijk geregistreerd was, terwijl verzoeker beweerde dat dit niet het geval was. Verzoeker beweerde dat enkel de Armeens Apostolische Kerk was geregistreerd.

Voor iemand die beweert een leider te zijn van een religieuze groepering is dat niet geloofwaardig.

Verzoeker kon weinig informatie geven over medeslachtoffers, agressoren en persoonlijke vervolgingen.

Verzoeker keerde vrijwillig terug naar Armenië zonder aandacht voor de misdrijven die hem, volgens zijn verklaringen in zijn schoenen werden geschoven, en waartoe zijn vingerafdrukken op een wapen werden aangebracht.

Er werd een tegenstrijdigheid vastgesteld in verzoekers verklaringen betreffende zijn vervolgingen. Eveneens werd vastgesteld dat verzoeker bepaalde vervolgingsfeiten die hij aanhaalde in België nooit ter sprake heeft gebracht tijdens zijn asielaanvraag in Nederland, en vice versa. Ook betreffende bepaalde arrestaties en meer bepaald de duur ervan, bracht verzoeker andere versies naar bij zijn verhoor in Nederland en in België.

Deze bevindingen werden bevestigd in arrest RvV nr. 1237 van 17 augustus 2007 en moeten worden beschouwd als juridisch vaststaande motieven.

Deze vaststelling legt een zware hypotheek op de geloofwaardigheid van verzoekers huidige aanvraag. Hierbij voegt zich de vaststelling dat uit algemene informatiebronnen, gebundeld en besproken in het CEDOCA-antwoorddocument ARM2008-015w, blijkt dat er nergens melding wordt gemaakt van recente ernstige problemen in Armenië, zeker niet voor geregistreerde godsdiensten zoals onder meer de Pinkstergemeenschap.

Verzoeker brengt ook geen informatie bij van enige vervolging van geloofsgenoten. Tevens blijkt uit de voormelde informatie dat er 14 geregistreerde Pinkstergemeenschappen zijn, en dat er meerdere leiders zijn zodat er niet kan worden gesproken van één leider, wat eveneens in tegenspraak is met verzoekers verklaringen. Er kan aldus worden besloten dat de Pinkstergemeenschap op zich niet gevisieerd wordt, noch dat hun registratie wordt geweigerd.

Wat betreft huidige aanvraag, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in essentie zijn reeds beoordeelde asielrelaas poogt te ondersteunen met documenten.

Verzoeker wijst in het bijzonder op stukken 5 en 6 waaruit blijkt dat er geen religieuze organisatie met de naam "Hisunnakanner" geregistreerd werd en dat 'Vita Virtus' stelt dat niet traditionele organisaties, onder andere "Hisunnakanner", beschouwd worden als sekten en op ieder ogenblik kunnen vervolgd worden. Deze stukken worden ondersteund door de stukken 2, 3, 4, 8 en 13.

De Raad merkt op dat stuk 5 enkel weergeeft dat de bedoelde groepering "Hisunnakanner" niet is geregistreerd. Bedoeld stuk zelf maakt melding van de wetgeving omtrent de voorwaarden waaraan een groepering moet voldoen om geregistreerd te worden.

Uit niets blijkt dat de groepering een aanvraag heeft gedaan om te worden geregistreerd. Deze analyse wordt gedeeld door het CEDOCA- antwoorddocument, waarin wordt gesteld dat het feit dat een organisatie niet is geregistreerd, niet betekent dat de registratie geweigerd werd.

Aangezien uit bedoelde informatie tevens blijkt dat er meerdere Pinkstergroeperingen werden geregistreerd, ligt het in de lijn der verwachtingen dat, indien "Hisunnakanner" de registratie aanvraagt én zich conformeert naar de erkenningsvoorwaarden, ze de erkenning kan verwerven. Alleszins kan op basis van dit stuk niet worden besloten dat de groepering indien ze de erkenningsvoorwaarden vervult, geen registratie kan verkrijgen.

Aldus wordt de basis van verzoekers argumentatie fundamenteel ondergraven.

Wat betreft stuk 6 dient te worden opgemerkt dat het in het licht van de algemene informatie ongenueanceerd overkomt. Zo stelt het stuk dat niet traditionele organisaties, onder andere 'Hisunnakanner', beschouwd worden als sekten en op ieder ogenblik kunnen vervolgd worden, met uitzondering van de getuigen van Jehova, die blijkbaar geen problemen ondervinden. De problemen worden omschreven als morele en fysische bedreigingen. Aangezien andere Pinkstergemeenschappen werden geregistreerd is dergelijke visie niet geloofwaardig, te meer aangezien verzoeker geen bewijzen aanbrengt van vervolgingen van geloofsgenoten. De algemene informatie stelt enkel dat minderheidsgodsdiensten met een slecht imago kampen, en dat zich in het verleden enkele incidenten hebben voorgedaan die echter allen werden opgelost. Uit niets blijkt aldus dat er sprake is van enige systematische problemen, laat staan problemen die kunnen gekwalificeerd worden als daden van vervolging.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel concreet bewijs van enige vervolging omtrent religieuze activiteiten bijbrengt.

Uit het bovenstaande blijkt aldus wel voldoende dat verzoekers betoog omtrent enige vervolging op grond van religieuze redenen, ongeloofwaardig moet worden beoordeeld.

De bovenstaande documenten zijn ook niet van die aard dat ze opwegen tegen de vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag, die eveneens tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas leidden.

Het asielrelaas van verzoeker is ongeloofwaardig.

De verklaring van verzoeker dat de overige documenten betrekking hebben op een vervolging op grond van zijn lidmaatschap bij voormelde groep, heeft slechts de waarde van een loutere bewering, waaraan het in het licht van wat voorafgaat, aan geloofwaardigheid mangelt.

Aldus kunnen zij ten hoogste betrekking hebben op gemeenrechtelijke feiten, zijnde volgens de informatie in het administratief dossier ofwel het oprichten van een religieuze of niet-officiële vereniging wiens activiteiten schade kunnen berokkenen aan de gezondheid van personen, andere rechten kunnen schaden of om personen aan te zetten tot burgerlijke ongehoorzaamheid (artikel 162), ofwel vluchtmisdrijf na een ongeval (artikel 244).

Een deel van deze documenten zijn bovendien niet vertaald naar de taal van de rechtspleging, zodat de Raad er geen kennis van kan nemen. De overige documenten hebben geen betrekking op het relaas.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de terughoudendheid of weigering van de Armeense ambtenaar om aan een Belgische ambtenaar informatie te verstrekken over een bepaalde instelling die zijn Staat inneemt, helemaal niet kan geïnterpreteerd worden als onwil of als een poging om bepaalde feiten te verdonkeremanen.

Het is algemeen bekend dat zelfs in België staatsambtenaren een zekere terughoudendheid aan de dag moeten leggen om in de uitoefening van hun functie, ook aan buitenlanders -telefonisch- inlichtingen te geven omtrent de werking van de instellingen waarbij node de respectievelijke Ministeries van Buitenlandse Zaken dienen betrokken te worden.

In acht genomen wat voorafgaat wordt het asielrelaas van verzoeker en zijn echtgenote, die steunt op verzoekers relaas en samen met hem een verzoekschrift indiende, als ongeloofwaardig beoordeeld; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Er is bijgevolg ook geen reden om in te gaan op de vraag van verzoeker om de beslissing van de Commissaris-generaal te vernietigen, aangezien de Raad op basis van bovenstaande argumentatie tot een oordeel over de asielaanvraag van verzoekers kon komen.

3.1. Verzoekers vragen om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoekers' asielrelazen zijn ongeloofwaardig.

Verzoekers kunnen niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zullen kunnen stellen of wegens dat risico zullen willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers voeren derhalve geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a. of b. van de voormelde wet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 juni 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE